

De Ster

EEN OUD KASTEELTJE IN DE
GELDERSE ACHTERHOEK.

October 1950

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

50e JAARGANG • No. 10

INHOUD :

	Blz.
Nieuw licht op de grote afval, door Sidney B. Sperry	287
Leer wijsheid in uw jeugd, door R. Curtis	292
God — maar wij verantwoordelijk	296
Geloof, door John P. Lillywhite	297
Wilford Woodruff's eerste zending	300
Alcohol als medicijn	304
Hart en ziel, door Alice Nahon	306
Waar liefde woont, door Alice Whitson Norton	307
Aankomst en Vertrek	315
Gebeurtenissen in de Zending	315
Bijlage: „Onze Zonnehoek”	13—16

Redacteur: JOHN P. LILLYWHITE

Assistente: TINE PLAIZIER

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1,25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

Nieuw licht op de grote afval

DOOR SIDNEY B. SPERRY, PH. D.

Professor in de talen van het Oude Testament en Literatuur, tevens
hoofd van het godsdienstonderwijs aan de Universiteit van Utah.

*

„Kinderkens, het is de laatste ure.“

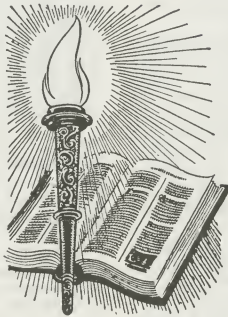
I Joh. 2 : 18.

Toen Johannes de Geliefde de tekst schreef, waaruit de aanhaling, welke boven dit artikel staat, is genomen, was dit waarschijnlijk tegen het einde van de eerste eeuw onzer jaartelling of misschien aan het begin van de tweede eeuw. De volledige tekst luidt, vrij vertaald:

„Kinderkens, het is de laatste ure; en zoals ge gehoord hebt, dat de antichrist zou komen, zo zijn er nu reeds vele antichristen; daarom weten wij, dat het de laatste ure is.“

(Vertaling van de schrijver).

Als wij Johannes' epistel doorlezen zien wij, dat hij met zijn brief voornamelijk beoogde de Heiligen in het geloof te versterken en hen te helpen te blijven volharden in de leerstellingen, welke zij van den beginne hadden ontvangen. Daarnaast had zijn schrijven nog een doel, en wel het feit, dat ernstige scheuringen in de Kerk hadden plaatsgehad met het gevolg, dat vele aanhan-

gers zich overgegeven hadden aan gevaarlijke ketterijen. Wij weten dat tegen het einde van de eerste eeuw de Gnosticus Cerinthus leerde, dat Jezus slechts een mens was en dat ten tijde van de doop Christus op Hem nederdaalde en Hem verliet voor Zijn lijden (I Joh. 2 : 22); dat de Doce-

tisten geloofden, dat Christus slechts het uiterlijk van een mens had, doch dat Hij alleen een geest was en Zijn lichaam niet meer dan een illusie (I Joh. 4 : 2); tenslotte dat de Joods-christelijke Ebionieten Christus' goddelijkheid verloochenden en ontkenen, dat Hij uit een maagd geboren was, verklarend dat de stof een uitstraling van de Godheid was (I Joh. 5 : 5). De verwijzing van de Apostel naar de antichrist of antichristen in de hierboven geciteerde tekst is een duidelijk bewijs, dat grote moeilijkheden de Kerk waren binnen

gesloten. Doch wat bedoelde hij met de woorden: „het is de laatste ure” en (na de antichristen genoemd te hebben): „Daarom weten wij, dat het de laatste ure is”? Het antwoord is van groot belang voor een ieder, die geïnteresseerd is in de vroegere Kerk, en in 't bijzonder voor de Heiligen der Laatste Dagen, die beweren dat de autoriteit van de vroegere Christelijke Kerk verdween bij het verscheiden van de Apostelen. Met andere woorden: de Heiligen der Laatste Dagen geloven, dat een grote afval in de Kerk haar ten val bracht voorzover het haar goddelijke autoriteit betreft. Wees er van verzekerd, dat het omhulsel bleef bestaan en in naam functioneerde als de Christelijke Kerk, doch het ware levensbloed: — de beginselen van zienerschap en openbaring, evenals het recht om in Christus' naam te handelen, — was verdwenen.

De betekenis van Johannes' woorden — en in het bijzonder deze: „het is de laatste ure” — is veelvuldig besproken. Velen der oudere commentators dachten, dat zij betrekking hadden op een laatste bedeling van genade voor het mensdom, waarin het einde van de Joodse tempel en staat zou komen. Andere spraken deze uitleg tegen op grond van het feit, dat de brief geschreven werd na de vernietiging van Jeruzalem en er dus geen betrekking op kon hebben. Weer anderen waren van mening, dat de

tekst betrekking heeft op een moeilijke, gevaarlijke en vrese-lijke tijd, waarin alle soorten van ondeugd, ketterij en onreinheid heerschappij zouden hebben, de tijd, waarvan onze Heer profeteerde, toen Hij zeide:

„Wacht u van de valsche profeten.”
Matt. 7 : 15.

En in Matt. 24 : 11, 12, 24, 25:

„Vele valsche profeten zullen opstaan, en zullen er velen verleiden. „En omdat de ongerechtigheid vermenigvuldigd zal worden, zoo zal de liefde van velen verkouden. „Want er zullen valsche christussen en valsche profeten opstaan, en zullen groote tekenen en wonderheden doen, alzoo dat zij (indien het mogelijk ware) ook de uitverkorenen zouden verleiden. „Ziet, Ik heb het u voorszegd!”

De befaamde Engelse geleerde en Deken van Canterbury, Henry Alford, zegt het volgende over genoemde passage:

„...wat bedoelt de Apostel precies met deze woorden? Natuurlijk dat het in de een of andere zin de laatste periode van de wereld is.”

Tezelfder tijd verwerpt Alford de verklaring van Bengel, die van mening was, dat de woorden sloegen op „de buitengewoon hoge ouderdom van Johannes”. evenals Steinhofer, die verklaarde, dat de eigen tijd van Johannes bedoeld werd als de *beëindiging van de apostolische eeuw*.

J. R. Dumelow verklaart de tekst als volgt:

„Zonder enige twijfel achtten de Apostelen de terugkomst van Christus in de naaste toekomst zeer goed mogelijk en alle volgende generaties werden er door des Heren leerstellingen toe gebracht hetzelfde te geloven. De bedeling, die onmiddellijk aan deze grote gebeurtenis voorafgaat en waarvan het tijdstip alleen aan de Vader bekend is (Markus 13 : 32), wordt zeer terecht „de laatste ure” genoemd, hoe lang die periode ook mag blijken te zijn.”

De zeer bekwame A. E. Brooke geeft zijn mening aldus:

„De „laatste ure” is de laatste periode van de tijd, gelegen tussen de eerste en de tweede komst van Christus. Van de Joodse apocalyptische boeken hadden de verwachtingsvolle christenen de leer overgenomen, dat een tijdperk van bijzonder grote ellende aan de komst van de Messias vooraf zou gaan, waarin de vijandschap van de wereldmachten zich zou richten op één enkele tegenstander. De schrijver ziet in de vele valse opvattingen omtrent de persoon van Jezus en Zijn verwantschap tot God het zekerste teken van de op handen zijnde gebeurtenissen en waarschijnlijk de volledige vervulling van de voorspelling omtrent Zijn komst.”

De hierboven aangehaalde gezichtspunten geven ons een voldoende beeld van de verschillende meningen, welke men heeft over de betekenis van de „laatste ure”. De verklaringen van Dummelow en Brooke geven waarschijnlijk wel een tegenovergesteld beeld van wat heden ten dage geleerd wordt. De meeste hedendaagse commentatoren brengen de uitdrukking „laatste ure” in verband met de tweede komst van Christus. Bovendien leren bijna alle Nieuwe Testamentgeleerden, dat de vroegere Kerk geloofde, dat Christus onmiddellijk in heerlijkheid zou terugkeren. Zelfs de eminente Katholieke theoloog Fernand Prat stemt hiermede in:

„Het is een onloochenbaar feit, dat de christenen van de apostolische eeuw geloofden dat het einde der wereld nabij was, en Petrus zag zich gedwongen het lange uitblijven van Christus te rechtvaardigen (II Petrus 3 : 9). Hun verkeerde zienswijze, die gedeeltelijk het gevolg was van hun verlangen en hoop, was tevens het gevolg van de algemeen heersende overtuiging van de Joden uit die tijd, die een pessimistische kijk hadden op de gebeurtenissen van hun dagen, en waarschijnlijk een verkeerde uitleg gaven aan de opmerking van de Zaligmaker: „Dit geslacht zal geenszins voorbijgaan, totdat alles zal geschied zijn.”

Matt. 24 : 34; Lukas 21 : 32;
Markus 13 : 30.

Prat gelooft, dat de Apostel Paulus heel goed deze illusie kan hebben gedeeld en wel op grond van het feit, dat inspiratie nog niet wil zeggen, dat men tevens onbegrensde kennis heeft.

Deze in onze dagen zo gemeenzame leer houdt natuurlijk in, dat de Apostelen van Christus — Paulus, Petrus en Johannes zijn goede voorbeelden — niet voldoende kennis of inspiratie hadden om de leden der Kerk te onderwijzen, dat Christus' tweede komst in een verre toekomst zou plaats hebben, vër, gezien van een menselijk standpunt, dus eeuwen. Lees dit commentaar op I Johannes 2 : 18-29 in „The Expositor's Greek Testament”, welke uitgave verzorgd werd door W. Robertsen Nicoll:

„Hij (Johannes) deelde in de algemene verwachting van de op handen zijnde tweede komst (I Cor. 10 : 11; 15, 51; Fil. 4 : 5; I Thess. 4 : 15; Hebr. 10 : 25; Jac. 5 : 8; I Petrus 4 : 7; Openb. 1 : 1, 3; 3 : 11; 22-7, 10, 12, 20) en hij zag in de ketterij (een verloochening van de belichaming en dientengevolge van de verwantschap van de Vader en de Zoon als zodanig ten opzichte van de mens), dat het einde nabij was. Eigenlijk was het een bewijs, dat het

evangelie zich een weg begon te banen. De periode van eenvoudig, onwandelbaar geloof in het getuigenis van de Apostelen was voorbij en de mensen begonnen te onderzoeken en vragen te stellen. In de theologie heeft een ketterij hetzelfde nut als een verkeerde hypothese in de wetenschap: zij is oorzaak, dat men gaat denken en dit leidt tot een beter begrip. Wat de Apostel voorkwam als een teken van verval, was in werkelijkheid niet anders dan de pijnen, die met groei gepaard gaan.

Wat de meeste bedachtzame Heiligen der Laatste Dagen niet zo maar zonder meer zouden aanvaarden. Wij weten in ieder geval waar wij tegen strijden moeten, nu wij te velde trekken tegen de moderne misvattingen omtrent de leerstellingen van het Nieuwe Testament.

Nu zou ik gaarne een poging wagen — met het oog op de zeer uiteenlopende meningen, welke geuit zijn met betrekking tot de betekenis er van — de tekst van I Joh. 2 : 18 duidelijk te maken en speciaal de woorden: „de laatste ure“.

Laat mij eerst zeggen, dat de Kerk voorzover ik weet, nimmer een officiële verklaring van de tekst heeft gepubliceerd, hoewel er vaak naar verwezen is als een bewijs van de grote afval, welke in dat vroege christelijke tijdperk plaats had.

Het Griekse woord „hora“, hetwelk in de tekst, die wij nu behandelen, overgezet is als „uur“, was bij de ouden de korste tijdmaat en bedroeg eentwaalfde van het tijdvak, gelegen tussen zonsopgang en zonsondergang. Het Griekse woordenboek geeft verschillende betekenissen, waarin het woord gebruikt kan worden. Soms wordt er tijd in het algemeen mede bedoeld, soms een toekomstig tijdperk en soms een

lange tijd, terwijl het ook nog verscheidene andere betekenissen heeft. Afgezien van andere teksten van het Nieuwe Testament concludeer ik uit de samenstelling van Johannes' woorden, dat de schrijver de woorden gebruikte in een bepaalde zin, welke door de commentators niet geheel begrepen wordt. Ik suggereer, dat de uitdrukking „de laatste ure“ in het geheel geen betrekking heeft op „de laatste bedeling van de wereld“, „het einde der wereld“ of „het einde van de Joodse staat“, noch heeft zij betrekking op de tweede komst van Christus, hetzij „onmiddellijk“ of anderszins, gezien uit het oogpunt van Johannes' eigen tijd. Wat de Apostel eigenlijk bedoelde te zeggen is eenvoudig dit: het einde van de Kerk met geïnspireerde Apostelen, profeten en leraars, die de gelovigen leidden en onderrichtten, is nabij. De tijd, dat er een afval van de Kerk zou plaatshebben en de Kerk zou verdwijnen, wat reeds door Christus en Zijn Apostelen werd voorspeld, is nu gekomen. De hierboven aangehaalde commentaar van Adam Clarke betreffende „de ure“, waarover door Johannes gesproken wordt, is juist:

„Een moeilijke, gevaarlijke en ellendige tijd, waarin alle soorten van ondeugd, ketterij en onreinheid heerschappij zouden hebben...“

Waarom zou willen toevoegen: „Zelfs zo zeer dat de ware christelijke Kerk geheel zou verdwijnen.“

Zowel de Rooms Katholieken als de Protestanten zullen deze verklaring revolutionair vinden en op belangrijke punten in tegenling met de verklaringen van

onderlegde commentatoren. Ik maak slechts duidelijk, dat het standpunt van de Heiligen der Laatste Dagen ten opzichte van het lot der vroegere christelijke Kerk inderdaad revolutionair is. Meer dan eens vaagt de waarheid vooropgezette ideeën weg. Het is heel natuurlijk dat Rooms Katholieken en Protestanten niet zien wat Johannes' woorden bedoelden te zeggen. Zij nemen aan dat de vroegere christelijke Kerk vrijwel zonder onderbreking bleef voortgaan. Zeker, de Protestantse opvatting omtrent de autoriteit verschilt heel veel van het Katholieke standpunt, doch maar weinig Protestanten zouden ontkennen, dat de vroegere Kerk slechts gedurende enige tijd bleef voortbestaan met de gaven, giften en autoriteit, welke zij oorspronkelijk ook bezeten mag hebben en daarna verdween. De Rooms Katholieke opvatting van kerkelijke autoriteit heeft eigenlijk meer gemeen met de inzichten van de Heiligen der Laatste Dagen dan het Protestantse begrip.

Sta mij nu toe voort te gaan met mijn analyse van de betekenis van Johannes' woorden.

1. De Apostel zegt: „Wij weten, dat het de laatste ure is”, omdat zijn toehoorders vernomen hadden, dat „de antichrist zou komen” en „zelfs nu de antichrist gekomen kan zijn”. Natuurlijk behoorde de Heiland tot diegenen, wier voorspellingen aan de lezers van Johannes' epistel bekend waren. Toen Hij tot Zijn Apostelen sprak over de vernietiging van Jeruzalem en de geestelijke moeilijkheden van die dagen, zeide onze Heiland:

„Aldan, zoo iemand tot u zal zeggen: Ziet, hier is de Christus, of

daar, gelooft het niet.

„Want er zullen valsche christussen en valsche profeten opstaan, en zullen groote teekenen en wonderheden doen, alzoo dat zij (indien het mogelijk ware) ook de uitverkorenen zouden verleiden.

„Ziet, Ik heb het u voorzeggd!”

Matt. 24 : 23-25.

Vergeet niet dat zelfs de „uitverkorenen” misleid zouden worden door de boze machten, die tegen de Heiligen zouden opstaan. Sommige schrijvers beweren, dat des Heren woorden betrekking zouden hebben op Zijn tweede komst en op de toestanden, die zouden komen na de verwoesting van Jeruzalem. Ik kan het met deze slotsom niet eens zijn en wijs er in dit verband op, dat de opmerkingen van de Zaligmaker over de tweede komst eerst beginnen in Mattheüs 24 : 27. In bovenstaande aanhaling herhaalde hij slechts in enigszins andere woorden wat Hij aan het begin van Zijn rede had gezegd. (Zie Matt. 24 : 4-5). Indien de uitverkorenen misleid zullen worden, is het dan zo moeilijk te geloven dat de „laatste ure”, waarover Johannes spreekt, betrekking heeft op de laatste worsteling van de ware Kerk?

2. Het Epistel van Judas verwijst ook naar een tijdperk, gelijk aan „de laatste ure” van Johannes, welke tijd door de Apostelen van Christus werd voorspeld. Houd in gedachten dat deze brief geschreven werd tengevolge van het feit, dat gevaarlijke leerstellingen onder de Heiligen werden verspreid door valse leraars, die „onze enige Meester en Heer verloochenen” (vers 4), alle autoriteit verwierpen (vers 8) en zich overgaven aan de boze ingevingen van hun vleselijke (Vervolg op blz. 311).

Geachte Abonné,

Zeer tot onze spijt was het door verschillende omstandigheden niet mogelijk „De Ster” van September op tijd te laten verschijnen.

Wij bieden U hiervoor onze verontschuldiging aan en vertrouwen, dat in het vervolg „De Ster” wederom op tijd in Uw brievenbus zal liggen.

Redactie „De Ster”

Leer wijsheid in uw jeugd

door R. Curtis, President van het Algemeen Hoofdbestuur der J.M.O.O.V.

*

Op Zondag, 18 Juni 1950, hield Oud. Curtis onderstaande radio rede ter gelegenheid van de opening van het nieuwe O.O.V.-seizoen.

Er bestaat een geschiedenis van een oude stad, die vele dagen lang omsingeld was door de vijand. De vijand was er in geslaagd de voedsel- en watertoevoer af te snijden. In de stad werd zeer veel geleden. De belegering had zo'n succes, dat de belegerden verzochten hen de voorwaarden te noemen, waarop zij zich zouden kunnen overgeven.

„Breng al uw schatten en uw kostbaarste juwelen aan de poorten der stad, morgen tegen zonsopgang,“ luidde het antwoord. De morgen kwam, de poort werd geopend en daar marcheerden, vóór de stadsautoriteiten uit, de jongens en meisjes van de stad, hun kostbaarste juwelen.

Vaders, moeders, kerkelijke- en burgerlijke leiders — ja, wel iedere denkende man of vrouw — beseffen de waarde, welke onze jeugd heeft, en de noodzaak en het belang om ze op de juiste wijze te onderrichten. Zeer terecht moeten zij zich bezighouden met hun welzijn, want op onze jongens en meisjes is al onze hoop gevestigd. In dit gezegende land Amerika is vanaf de dagen, dat de eerste pelgrims op de oevers landden, grote nadruk gelegd op de geestelijke waarden.

Deze pelgrims waren vertrouwd met de spreuk:

„Leer den jongen de eerste beginselen naar den eisch zijns wegs; als hij ook oud geworden zal zijn, zal hij daarvan niet atwijken.“ - Spreuken 22 : 6.

Hun nakomelingen zijn door hun maatschappelijke welvaart spoedig geneigd dit te vergeten. Zij doen hun best niet om te begrijpen en nog minder trachten zij wijsheid te verkrijgen.

Dezelfde schrijver zeide:

„Welgelukzalig is de mensch die wijsheid vindt, en de mensch, die verstandigheid voortbrengt.“ - Spreuken 3 : 13.

Overal rondom ons zien wij voorbeelden van mensen, die het bewijs zijn dat „de wijsheid dezer wereld dwaasheid is bij God“. (I Cor. 3 : 19).

Kortgeleden las ik een hoofdartikel in een van Amerika's meest vooraanstaande tijdschriften, waarin een aantal personen, die vijf en twintig jaar geleden tot Amerika's succesvolste zonen werden gerekend, onder de loupe werd genomen. De geschiedenis van de tien genoemde mannen, die zoveel succes hadden in de zakenwereld en op industrieel gebied, bracht aan het licht dat er twee failliet gingen, één krank-

zinnig werd, één aan lager wal geraakte, twee in de gevangenis terecht kwamen en drie zelfmoord pleegden. Het artikel zegt:

„Deze mensen kenden de manier om geld te maken en faam en invloed te verwerven, doch zij gingen zo op in hun zaken, dat zij zich nimmer de tijd gunden de belangrijkste en meest fundamentele kennis te verwerven. Het is duidelijk, dat zij nimmer de ware levenskunst machtig werden.”

Om het eenvoudiger uit te drukken: door hun begeerte naar de dingen van deze wereld verloren zij hun evenwicht en in de loop van dit proces raakten zij eveneens de weg tot God kwijt. Een der grootste problemen, waarmede Amerika en de gehele wereld momenteel worstelt, is hoe onze jonge mensen een juist begrip van het leven bij te brengen en hun het gevoel te geven dat het leven betekenis en doel heeft. Dit is geen gemakkelijke taak, want de stromingen, die in tegenovergestelde richting gaan, zijn machtig en invloedrijk.

Deze taak heeft de Kerk en zij kan die taak niet naar behoren uitvoeren als zij geen programma heeft, dat de middelen bezit om onze jeugd van de voorbijgaande genoegens te trekken tot het doel en de idealen, welke op eeuwige waarheid gegrondvest zijn en dus een blijvende vrede brengen.

Het verheugt mij de vertegenwoordiger te zijn van een organisatie, welke de verantwoordelijke taak heeft in de harten van de jongeren een getuigenis te planten van de goddelijkheid van het evangelie van Jezus Christus.

Deze organisatie voert de betekenisvolle naam van Jonge Mannen Onderlinge Ontwikkelingsvereniging van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Naast deze organisatie staat een andere, nauw verwante: de Jonge Vrouwen Onderlinge Ontwikkelingsvereniging.

Toen deze organisaties ongeveer vijf en zeventig jaar geleden opgericht werden, zeide President Brigham Young:

„Organiseer uzelf in verenigingen, waarin ge u kunt ontwikkelen. Laat de hoofdtoon van uw werk zijn de vestiging in de jeugd van een persoonlijk getuigenis van de waarheid. Help hen de talenten, welke zij bezitten, tot ontwikkeling te brengen, waardoor tevens een kennis van en waardering voor de eeuwige beginselen van de grote levenskunst worden aangekweekt.”

Deze organisaties zijn dus verenigingen, die het priesterschap in de Kerk bijstaan. Zij zijn gelijk handen, die onze jonge mannen en vrouwen helpen en voorbereiden op de taak het evangelie te

leven en aan anderen te onderwijzen. Het grote doel, waarnaar beide organisaties streven, is onze jeugd uit te rusten voor het leiden van een nuttig leven. Tevens willen zij een bolwerk vormen

tegen het wijdverspreide ongelooft en de grote goddeloosheid, welke heerst in de wereld rondom.

Zo gaarne had ik u allen hier bij mij gezien op het Tempelplein gedurende de afgelopen drie dagen. Van uit alle delen van het land zijn tienduizenden leraars en lerareessen van de jeugd bijeen gekomen. Zij zijn hier gekomen

„Leer wijsheid in uw jeugd; ja, leer reeds in Uw jeugd de geboden van God te onderhouden.”

om getraind te worden en inspiratie te ontvangen, welke hen in staat zal stellen naar hun eigen gemeenten terug te keren en van hun jongens en meisjes jonge mannen en vrouwen te maken, die God toebehoren.

Zij hebben er geleerd doeltreffender te onderwijzen, niet alleen de filosofie van het evangelie van Jezus Christus, doch eveneens op het gebied van sport en kunst.

Waarom doen wij dit alles? Eenvoudig om deze leraars en leraressen de gelegenheid te geven op bekwaamere wijze de bedoelingen van het grote programma van de Kerk uit te dragen. En wat zijn die bedoelingen? Een er van is dat iedere jongen en elk meisje een persoonlijk getuigenis krijgt van het feit, dat God leeft, dat Hij gebeden hoort en beantwoordt.

De jeugd wordt aangemoedigd deel te nemen aan het familiegebed en ook persoonlijk te bidden — opdat zij zullen weten, dat diegenen wijsheid en geloof en kracht ontvangen, die de Here zoeken — dat het gebed de bron is van een geheel eigen macht, een bron, waaruit talloze mannen en vrouwen hun kracht ten goede hebben geput.

Indien wij een volk van Godvrezende mannen en vrouwen willen zijn, moeten wij onze kinderen leren, dat God bestaat. Wij moeten hen de eeuwige waarheid leren, dat iedere jongen en elk meisje inderdaad werkelijk een zoon of dochter van onze levende Hemelse Vader is. De ondervinding van het verleden heeft geleerd hoe waar de woorden van de Heiland zijn, die Hij sprak in de Tempel te Jeruzalem:

„Mijne leer is Mijne niet, maar Desgenen, Die Mij gezonden heeft.

„Zoo iemand wil Deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen, of zij uit God is, dan of Ik van Mijzelven spreek.”
Joh. 7 : 16-17.

En daarom trachten wij door gebed, door lezen en ondervinding onze jonge mensen Gods nabijheid te doen gevoelen, zodat zij Hem aan zullen roepen en Hem zullen raadplegen bij alles wat zij doen.

Ook streven wij het grote doel na kuisheid te onderwijzen. Als onderdeel van ons programma kiezen wij ieder jaar een leuze. Deze leuze wordt het gehele jaar uitgedragen door middel van kunst, onze maatschappelijke omgang en op geestelijke leest geschoeide lessen. Het afgelopen jaar luidde de leuze:

„Hoe heerlijk en de engelen nabij is de jeugd, die zich rein houdt; deze jeugd heeft onuitsprekelijke vreugde op aarde en eeuwig geluk in het hiernamaals.”

De Zaligmaker der wereld gaf de belofte, dat de reinen van hart God zouden zien. Doch wat zien de ogen van onze jonge mensen? Overal waar zij de blik heen slaan worden zij aan hun sexe herinnerd. De boekenstalletjes zijn overstroomd met boeken, die de zinnen prikkelen.

De Apostel Paulus zeide in zijn schrijven aan de Corinthiërs:

„Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en de Geest Gods in ulieden woont?”

„Zoo iemand den tempel Gods schendt, dien zal God schenden; want de tempel Gods is heilig, welke gij zijt.”

1 Gor. 3 : 16-17.

Gezien in het licht van deze leer kan geen jongeman of jonge vrouw straffeloos zijn of haar lichaam voeden met dingen, die het verzwakken en verwoesten. Het gebruik van alcohol, tabak

en andere schadelijke dingen is niet te verenigen met het geloof, dat het lichaam een heilige tempel Gods is. Men zou denken dat alleen een hard oordeel de mens er toe zal brengen zijn lichaam met eerbied te behandelen en hij alles in het werk zal stellen om een gezond lichaam te behouden, dat hem in staat zal stellen door het leven te gaan zonder ziekte of pijn. Een blik in het rond is voldoende om te zien, dat velen zich de slaven ener gewoonte maken, die hun in het latere leven slechts ellende kan brengen. Wij willen onze jeugd leren, dat zij zullen begrijpen dat de jongelingstijd de voorbereidende periode is voor het ouderschap en dat ouderschap associatie met God betekent. Van de lippen van mijn eigen lieve moeder leerde ik, dat „de beloning van kuisheid een onbevlekt ouderschap is”.

En daarom trachten wij in ons grote programma voor de jeugd in onze jonge mensen het bewustzijn te doen ontwaken, dat elk hunner een kind van God is, dat het lichaam, hetwelk Hij ons schonk, een heilige tabernakel van de geest is, dat kuisheid een kostbare gave is, welke men als een schat moet bewaken, en dat het ware geluk nooit verkregen wordt door een losbandige levenswijze. Een dergelijk onderwijs, gepaard aan een waardering voor deugd, ingetogenheid en kuisheid, maakt het leven zoet en geeft het doel.

Wij trachten een groots opvoedkundig programma voor onze jonge mensen ten uitvoer te leggen, opdat zij in aanraking mogen komen met de verfijnde dingen van het leven.

Door middel van muziek, toneelspel en openbaar spreken hebben zij geleerd zich uit te drukken en zij hebben daarbij een prettige en goede tijd gehad. Wij geloven ernstig, dat de Here gaarne Zijn kinderen zegent en ze gelukkig wil zien. Willen wij dat onze jonge mensen zullen geloven, dat zij zich aangetrokken zullen gevoelen tot de godsdienst, dan moet dit niet een kwestie zijn van een lang gezicht, doch van prettige, gelukkige ondervindingen. Op dezelfde wijze wordt ontspanning aangewend, want wij gevoelen dat alle vreugden des levens er slechts toe kunnen bijdragen onze toewijding aan de Heer te verdiepen.

In overeenstemming met dit programma hebben wij voor ons werk in het komende jaar een oude waarschuwing tot onze leuze gemaakt:

„Leer wijsheid in uw jeugd; ja, leer reeds in uw jeugd de geboden van God te onderhouden.” - Alma 37:55.

Het is een actuele leer voor onze hedendaagse wereld, waar in zo sterke mate de neiging bestaat de wijsheid des Heren als dwaas te beschouwen. Overal zien wij uiteengescheurde gezinnen, hartepijn, lijden en ellende als gevolg van de harteloosheid en gedachteloosheid der mannen en vrouwen, die nimmer wijsheid leerden, noch zich te onderwerpen aan de geboden van God.

De statistieken van 1946 toonden aan, dat meer dan 108.000 jongemannen beneden de een en twintig jaar gearresteerd werden voor het bedrijven van misdaden, die ernstig genoeg waren om hun vingerafdrukken op te nemen. Een bezoek aan de gevangenis zal u tonen, dat de meeste gevan-

genen jonge mensen zijn, wier verwoeste lichamen en verwrongen kijk op het leven over het algemeen het gevolg zijn van het feit, dat zij in hun jeugd nimmer wijsheid leerden.

Godsdienst, geestelijke dingen en een leven in Gods nabijheid zijn niet alleen bestemd voor degenen, die het einde zien naderen. De Heer verheugt zich in het geloof, de toewijding en de diensten van de jongeren. En de jeugd dient met blijdschap en toewijding, indien zij op de juiste wijze is geleid.

In deze geest moeten wij de pro-

blemen van onze tijd onder het oog zien met een programma voor onze jonge mensen, dat hun ziel zal ontroeren van waardering voor hun rijke erfdeel: een programma, dat hen zal bereiden tot de verantwoordelijke taak, welke hen wacht, maar hen bovenal een getuigenis zal geven van het Evangelie van Jezus Christus, dat gedurende hun hele leven een invloed ten goede zal uitoefenen. Moge de zegen des Heren rusten op al degenen, die in oprechtheid trachten Hem te dienen door Zijn kinderen te helpen, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

God - Maar wij verantwoordelijk

*„Vertrouw op God, maar
bind je eigen kameel vast“.*

Mohammed.

Tegen den reiziger per kameel, per karavaan door de woestijn, die eenigen tijd rust nam om zich in een karavanserai te laven aan koelen drank, zal de Profeet deze woorden hebben gesproken. Vertrouw op God, maar laat dit niet in een zoodanige zorgeloosheid ontaarden, dat ge meent dat Hij, zoo gij uw kameel ongebonden buiten op den weg laat wachten tot ge weerkeert ter verdere reize, in dien tijd de Bewaker van uw lastdier zal zijn geworden. Vertrouw op God, maar zorg zelf voor uw kameel en bind hem vast. Werk zelf — met alle toewijding, naar beste kracht en laat aan God over of het welslagen in uw loopbaan in dit leven voor u is weggelegd.

Beploeg uw akker zelf, maar laat aan God over den wasdom te schenken. Vertrouw op God, maar weet dat voor vele dingen in dit leven gij zelf de verantwoording draagt.

(Uit: „Aanrakingen,“ door Tony de Ridder).

* *Geloof* *

door John P. Lillywhitte, President der Nederlandse Zending,

Het leven eist, dat wij op elk gebied een behoorlijke dosis geloof beoefenen. Onzekerheid, risico, onbekende factoren, nieuwe gelegenheden en andere aspecten, welke in het leven voorkomen, maken geloof tot een voortdurende en zeer werkelijke ondervinding. Aldus doet het leven in ons groeien een bepaalde dosis geloof in andere mensen, in de krachten der natuur en zelfs in de verre toekomst.

Het eerste beginsel van het evangelie is niet geloof in het algemeen, doch een bepaald geloof in de Here Jezus Christus. Dit is juist een der dingen, die een godsdienstig geloof onderscheiden van andere vormen van geloof. Het eerste beginsel van het evangelie is geloof in Jezus Christus, de Zoon van God, als degene, die onze zaligheid kan verzekeren. Geloof in Christus betekent de aanvaarding van Zijn leven, zelfs al is onze kennis van Hem beperkt. Het doet ons trouw zijn aan Zijn leringen, hoewel wij ze misschien nog niet in ons leven hebben toegepast. Geloof is dus een beginsel of een bepaalde geestestoestand, die ons de kracht geeft in een zekere richting te gaan, die ons boven onszelf uitheft en ons op een hoger levenspeil brengt. Geloof in Christus helpt ons er naar te streven de kracht en de schoonheid van Zijn leven in het onze te

brengen. Het beduidt gewilligheid en verlangen in practijk te brengen wat Hij leerde. Geloof is voor de Heiligen der Laatste Dagen een beginsel, dat door hen daadwerkelijk wordt beoefend.

Het voorwerp, waaraan wij ons geloof schenken, moet waar zijn en een gezonde basis hebben. Indien dit niet zo is zal het altijd teleurstellingen brengen. Jezus is een voorwerp, dat ons geloof immer zal aansporen en ons nimmer zal teleurstellen.

Men heeft geloof een gave Gods genoemd. Dat is het ook, doch de mens moet het ontwikkelen door het te oefenen. Lief te hebben, nederig te zijn en rein, en de inspiratie van Christus in ons leven te gevoelen, dit alles spoort aan om daar naar te streven. Geloof is in ons leven een steeds groter wordende ondervinding, een beginsel, dat voor de gelovige steeds breder basis moet krijgen en van diepere betekenis en grotere macht moet worden. Geloof betekent kennis, die de gewone grenzen vër overschrijdt. Het uitzicht van het gewone oog is scherp begrensd, het ziet slechts een gedeelte van de wereld, doch de ogen van het geloof zien de geheimen van de onzichtbare wereld en zijn practisch niet aan grenzen gebonden. Een dergelijke grote kennis wordt verkregen door de ondervinding van de gehele mensheid. Zij bevat

alles wat het bestaan op deze aarde heeft opgeleverd. In het gebed tot God worden alle resultaten van het leven overgezet in geloof. Geloof wil dus zeggen: menselijke kennis plus de goddelijke uitlegging. De menselijke kennis is als de cocon, waarbinnen de larve zich bevindt. Geloof is als de vlinder, die haar gevangenis achter zich gelaten heeft. Een dergelijke kennis weet van geen twijfel, want er is geen uitleg nodig, waar de waarheid ten volle onthuld is. Geloof betekent absolute wetenschap. Het is „het bewijs der dingen, welke men niet ziet“. De overgang van geloof tot kennis is een van de grootste ondervindingen van het leven.

De mens wandelt door geloof. Door geloof weet hij, dat God leeft. Door geloof begrijpt hij de betekenis en het doel van het leven. Geloof beantwoordt de eeuwige vragen: Vanwaar? Waarom? Waarheen? Waar geloof is zijn de verzoeken des levens van slechts geringe betekenis. Waar op grote vragen een antwoord is verkregen, schijnen minder moeilijke gemakkelijk. Door geloof onderneemt de zakenman zijn handel en daaruit put hij moed voor wat hij wil gaan doen. Het is door geloof, dat de bouwer het fundament van een huis legt. Door het vertrouwen in elkander, dat door geloof wordt gewekt, durft de mensheid het aan te zamen te wonen en te werken. Allen, die voort gaan, „wandelen door geloof“.

Zo machtig is de kennis, verkregen door geloof, zo bevredigend, zo krachtgevend, dat zij soms al het andere schijnt te overschaduen. Toch berooft zij het ge-

loof niet van zijn mogelijkheden. Het blijft bestaan om het mensdom te zegenen.

Geloof betekent macht. Een redelijk geloof is gebaseerd op het gebruik van de intelligentie van de mens en zijn gebeden tot God. De mens, die gelooft, raakt het goddelijke, de bron van macht, en wordt als het ware de overbrenger of leider van Gods grenzeloze invloed. Zoals de elektrische stroom reist langs koperdraad, zo bereikt de goddelijke macht de mens door geloof. Geloof stelt de mens in staat veel te verduren en te volharden. Dit is „het wezen der dingen, waarop men hoopt“.

De Heiland leerde, dat macht het gevolg is van geloof. „Indien gij een geloof hadt als een mosterdzaadje, zoudt gij tot deze berg zeggen: verplaats u naar ginds, en het zou geschieden; en niets zou onmogelijk voor u zijn.“ Door geloof werd de aarde geformeerd en waren de wonderen op stofelijk en geestelijk gebied mogelijk. De opstanding van Christus was het gevolg van geloof. Geloof, die onzichtbare macht, heeft zichtbare gevolgen, zoals electriciteit, een onzichtbare en niet begrepen kracht, een zichtbaar effect heeft. Alle menselijke ondervindingen — vooral in deze dagen — getuigen van de macht, die het gevolg is van geloof. Laat een man in zichzelf geloven, dan zullen wij rekening met hem moeten houden. Laat hem geloven, dat het niet bekende hem bekend zal worden en grote geheimen zullen door hem worden ontsluiterd: stoom en electriciteit, de spoorwegen en de vliegtuigen, de telefoon en de radio. Macht, welke het resultaat is van geloof,

is in deze eeuw heel gewoon. De macht, welke zich paart aan geloof, is bedoeld voor het welzijn der mensheid en moet dan ook als zodanig worden aangewend. Hoe klein of hoe groot het ook mag zijn, het moet aangewend worden in de dagelijkse arbeid. En met Gods zegen zal het grote resultaten afwerpen. Door de macht van geloof kunnen de grote moeilijkheden van het leven licht gemaakt worden. De zieken kunnen genezen en de zwakken sterk gemaakt worden. De ongeletterden kunnen wijs worden; die een spraakgebrek hebben, kunnen wel bespraakt worden. De bedroefde kan verheugd en de vijand tot vriend gemaakt worden. En het leven kan, moeilijkheden en verzoekingen ten spijt, vol vreugde en succes zijn.

De mate van geloof, welke de mens zich eigen kan maken, hangt af van de moeite, welke hij doet om geloof te verkrijgen. Sommigen bezitten een groot geloof, verkregen door studie en volharding. Naar 's mensen geloof zal hem geschieden. Daarom kan geloof aangekweekt worden en gekoesterd. Daarna moeten de gedachten aan de Heer worden voorgelegd. Men krijgt het volmaaktste geloof wanneer de mens op zijn knieën de tegenwoordigheid van zijn Schepper zoekt.

Het probleem van geloof is, als iedere andere gave van de Heer, tweevoudig: n.l. het te krijgen en het te gebruiken. Wij spreken zo gemakkelijk over geloof, doch maar al te vaak blijven wij in gebreke om het te gebruiken. Wij weten dat het kennis, grote kennis is, doch wij vergeten dat het eveneens macht, grote macht, be-

tekt en daarom blijven wij in gebreke deze grote kracht te gebruiken, waarover wij altijd zouden kunnen beschikken. Er is gezegd dat „het onmogelijk is zonder geloof God te behagen” en wij kunnen er aan toevoegen, dat zonder de beoefening van geloof het onmogelijk is de volle levensvreugde te winnen, die God voor al zijn kinderen heeft bestemd.

Het beginsel van geloof stelde Mozes in staat de Kinderen Israëls uit Egypte en slavernij te leiden. De profeten van ouds konden onrechtvaardige mannen, die op hoge plaatsen zetelden, door dit geloof bestraffen. Het gaf Jezus de kracht Zijn zending te volbrengen. Vanwege zijn geloof in Christus kon Paulus het evangelie verkondigen aan Koning Agrippa en de Grieks-Romeinse wereld. Geloof deed de Hervormers in opstand komen tegen wat zij beschouwden als een afval van het evangelie en het gaf de Mormonen de moed over de eindeloze vlakten en door de woestijnen te trekken. Geloof in het leven, in de naasten, in het leven en het leiderschap van Christus, is een immer aanwezige en gedurige behoefte van de Heiligen der Laatste Dagen.

Wij leven in een tijd, waarin wij geloof nodig hebben — geloof in onze bekwaamheid om op een hoger plan te leven, geloof in de mogelijkheid om met Gods hulp een godsdienstig leven te verwerven, dat ons een diepe, blijvende vrede zal schenken en anderen, die de sterkte van ons leven zien, er toe zal brengen eveneens een geloof in de Here Jezus Christus aan te kweken.

* *

WILFORD WOODRUFF'S EERSTE

Speciaal verteld en getekend voor de jeugd.

Overgenomen uit: „The Children's Friend“.

Onze Zonnehoek

Bijlage van „De Ster” voor onze
zonnige jeugd.

Een rekenkundig wonder

DOOR OTTIWEIL WOOD.

*

Een rekenkundig Wonder, ja zo zouden wij Gerrit-Jan best kunnen noemen. Weet-je waarom? Gerrit-Jan was de laatste 13 weken bij een boer op het land gaan werken. En eergisteren had hij afscheid van z'n baas genomen. Maar... hij geloofde nog maar steeds niet in de eerlijkheid van zijn baas. Neen, iets was er dat hem maar steeds waarschuwde. Wat was dat dan? zouden jullie vragen. Wel, het zat zo: 13 lange weken heeft hij trouw z'n plicht gedaan bij boer Jansen. Hij was met hem overeengekomen, dat hij f 7.— per week zou verdienen. Dat is eigenlijk niet veel, hè?

Maar dan kreeg hij gedurende de tijd, dat hij bij Boer Jansen werkte ook nog te eten en hij mocht fijn bij de boer in de schuur in het hooi slapen. Dus eigenlijk hield hij die f 7.— iedere week over en onze Gerrit-Jan was dan ook best tevreden. Totdat... totdat hij eergisteren bij z'n baas geroepen werd en hem z'n loon werd uitbetaald. En nu kwamen voor Gerrit-Jan de moeilijkheden. Immers hoeveel is nu 7 maal 13? Onze vriend wist het niet. Twee keer drie is zes, ja, dat kon hij nog op z'n vingers natellen, maar 7 keer 13? Hij had geen 13 vingers...

En deze moeilijke vraag bleef maar steeds in z'n hoofd rondtollen. Hoeveel is 7 keer 13? Hoeveel is 13 maal 7? O, ja, z'n baas had het netjes voor hem uitgerekend en hem precies gepast het loon uitbetaald, maar... Gerrit-Jan had 13 weken gewerkt en het loon, dat boer Jansen hem na die 13 weken uitbetaalde viel onze vriend zo bar tegen. Hij had op veel meer gerekend. Maar hoeveel meer? Dat was nu juist weer de moeilijkheid! Hij verwachtte aan loon 13 keer f 7.— te ontvangen. Maar hoeveel is nu 13 maal 7??!

Boer Jansen deed hem geloven, dat 7 maal 13..... 28 was! Kijk en dat vond nu onze Gerrit-Jan zo tegenvallen. Hij had 13 lange weken hard gewerkt en zou voor elke week f 7.— krijgen. Is dan f 28.— wel goed? Of zou z'n baas zich vergist hebben? Zou het tóch meer wezen? Ten einde raad besloot Gerrit-Jan nogmaals naar Boer Jansen terug te gaan en hem eerlijk te vertellen, wat hij van z'n loon dacht. Achtentwintig gulden voor 13 weken werken, neen, dát vond Gerrit-Jan toch wel te bar!!

Maar wat zei Boer Jansen tegen Gerrit-Jan? Gaf hij Gerrit-Jan vlug het eerlijk door hem verdiende loon erbij? Neen hoor. Boer Jansen ging Gerrit-Jan zwart op wit bewijzen, dat 13 maal 7 achtentwintig was! En Gerrit-Jan kreeg er niets bij. Vinden jullie dat niet gemeen? Boer Jansen probeerde het als volgt aan te tonen: Hij zei tegen Gerrit-Jan: „Luister Gerrit-Jan, ik zal je duidelijk laten zien, dat 13 maal 7 gelijk moet zijn aan 28. Jij kunt toch eenvoudige getalletjes wel met elkaar vermenigvuldigen? En jij

kunt toch ook wel een klein beetje optellen en aftrekken?” Toen nam Boer Jansen een stuk papier en schreef hij op:

$$\begin{array}{r} 13 \\ \times 7 \\ \hline \end{array}$$

„Dat gaan we nu vermenigvuldigen, Gerrit-Jan. Let goed op: hoeveel is 3 keer zeven?”

Dat wist Gerrit-Jan gelukkig. „21, boer” zei hij. „Prachtig,” hernam boer Jansen „schrijf op!” en onze Gerrit-Jan schreef:

$$\begin{array}{r} 13 \\ \times 7 \\ \hline 21 \end{array}$$

„En wat is 1-keer zeven, Gerrit-Jan?” „Zeven natuurlijk,” zei Gerrit-Jan. „Heel goed,” zei de boer weer, „schrijf dat er maar onder en tel het maar op!” En Gerrit-Jan cijferde moeizaam:

$$\begin{array}{r} 13 \\ \times 7 \\ \hline 21 \\ + 7 \\ \hline 28 \end{array}$$

„Zie je wel, dat 13 maal 7 gelijk is aan 28?” zei de boer triomfantelijk. „Maar ik kan je nog wel op 2 verschillende andere manieren bewijzen, dat bovengenoemde vermenigvuldiging juist is. Want”, zo zei de boer, „vermenigvuldigen is eigenlijk achter elkaar optellen. Als ik zeg, dat 4 keer 3 gelijk is aan 12, dan wil ik eigenlijk zeggen: tel het getal 3 vier keer met zichzelf op dus: 3 + 3 + 3 + 3, is 12. Tel ik dus zeven keer achter elkaar het getal 13 met zich zelf op dus: 13 + 13 + 13 + 13 + 13 + 13, dan moet de uitkomst weer 28 zijn en dat is ook zo, kijk maar.” En Boer Jansen zette op een stukje papier het getal 13 zeven maal

onder elkaar en begon toen te tellen, van onderen naar boven: drie plus drie is zes, plus 3 is negen, plus 3 is twaalf, plus 3 is vijftien, plus 3 is achttien, plus drie is eenentwintig... (en toen telde hij door, beginnende met de „1” van de bovenste „13” en zo verder langs alle „eentjes” naar beneden) plus 1 is 22, plus 1 is 23, plus 1 is 24, plus een is 25, plus 1 is 26, plus 1 is 27 en tenslotte plus de laatste 1 is... 28!!! „Dit, Gerrit-Jan, moet voor jou het bewijs zijn, dat ik juist heb vermenigvuldigd. Maar als je niet tevreden bent, dan wil ik je nog wel op een geheel andere manier bewijzen, dat ik het bij het juiste eind heb!

Als 4 keer 3 gelijk is aan 12, dan is het omgekeerde ook waar. Het „omgekeerde” van vermenigvuldigen is de l e n. Dus als ik 3 op de 12 deel moet de uitkomst 4 zijn, omdat 4 keer 3 precies 12 is!!”

Dat begreep Gerrit-Jan. „Dus”, redeneerde de boer verder, „deel 28 door 7 en kijk naar de uitkomst. Is 28 gedeeld door 7 is gelijk aan 13, dan moet ook 7 keer 13 gelijk zijn aan 28...” en de boer deelde:

$$7/28 \setminus$$

„Eerst gaat het 1 maal, kijk maar,” zei hij,

$$\begin{array}{r} 7/28 \setminus 1 \\ \underline{7} \end{array}$$

„Nu gaan we aftrekken, dus 8 min 7 is 1 en we gaan de 2 bij-

$$\begin{array}{r} 7/28 \setminus 1 \\ \underline{7} \\ 21 \end{array}$$

En 7 gaat op de 21 nog steeds 3

maal en dan komt de deling precies uit, let maar goed op:

$$\begin{array}{r} 7/28 \setminus 13 \\ \underline{7} \\ 21 \\ \underline{21} \\ 0 \end{array}$$

en is de uitkomst precies 13. Zie je wel, Gerrit-Jan dat ik je geen cent te weinig loon heb uitbetaald?”

Jongens en Meisjes, vinden jullie onze Gerrit-Jan ook zo'n rekenkundig wonder? Neen, hè? Rekenen kan hij niet. Maar wat leren wij uit dit stukje? Wij zien hieruit, dat wij van een bepaald onderwerp goed op de hoogte moeten wezen, willen wij er met andere mensen over kunnen praten. En je zult zien, als je een jaar of 15 en ouder geworden bent, dan komen je collega's, je vrienden en kennissen steeds met vragen bij je over je geloof. En als je dan niet goed op de hoogte bent met de regels van onze Kerk, dan zouden ze je net zo gemakkelijk kunnen vangen, als Boer Jansen in het hierboven geschreven stukje onze brave Gerrit-Jan. Immers, als Gerrit-Jan goed had leren rekenen, dan zou hij in alle drie de „bewijzen” ogenblikkelijk de fout hebben aangewezen. Nu kende hij maar bedroefd weinig van het rekenen. En oppervlakkig gezien zou je zeggen, dat Boer Jansen volkomen gelijk had. Maar jullie weten wel beter! Jullie kunnen immers r e k e n e n! Zorg er toch vooral voor, Jongens en Meisjes, dat jullie in je latere leven (en wie weet hoe kort het nog duren kan voor het eenmaal zo ver is) als andersdenkenden jullie met bewijzen

willen overtuigen van de onjuistheid van je geloof, niet door gebrek aan kennis het onbeholpen bewijs als juist moeten aanvaarden.

Studeer om vooruit te komen! Alleen als je van een onderwerp een heleboel afweet, kan je het verdedigen.

Span al je krachten in voor de

zaak van Christus. Zorg, dat je goed beslagen ten ijs komt!
Studeer!

Vraag het in de Zondagsschool, als je iets niet begrijp. Ga naar de O.O.V. Nodig je vriendjes uit. Neem ze mee naar de Zondagschool.

Christus gaf voor jullie ook Zijn leven.

Wat doen jullie voor Hem?

Lees dit niet!!

Hebben jullie gelezen, wat hier boven staat? Er staat, dat jullie dit stukje niet moeten lezen. Waarom beginnen jullie er dan aan en waarom lezen jullie toch verder, terwijl jullie weten, dat wij jullie waarschuwen?

Wij verzekeren jullie, dat jullie van dit stukje niets wijzer zullen worden. Kijk liever naar de vorige pagina, daar staat een belangrijk stukje over de „Jeugdactie Onze Zonnehoek.”

Als jullie nu nog steeds doorlezen, dan verspillen jullie je tijd. Begrijpen jullie ons? Houdt op! Nu is het ogenblik daar, om te tonen, dat je een sterke wil hebt!

Maar jullie zijn nu al halverwege aan dit stukje en nog steeds heb je niet op kunnen houden. Kunnen jullie je nu heus niet dwingen om op te houden met lezen? Of . . . kunnen jullie dat wel?

Neen, dat kunnen jullie niet! Jullie leren met dit stukje niets . . . jullie amuseren je niet eens, maar toch lezen jullie door. Het is net of jullie door dit simpele stukje worden gefacineerd. Toch willen wij jullie met dit stukje niet beïnvloeden. Wij wilden alleen maar eens kijken, of jullie een goede raad kunnen oproepen. Maar dat kunnen jullie niet.

Er zijn nu nog maar een paar zinnen te lezen en het is nu duidelijk gezegd, dat jullie van dit stukje niets wijzer zullen worden. Toont nu karakter en scheidt met lezen uit!

Maar jullie zijn nog steeds nieuwsgierig. Zelfs deze laatste regels willen jullie niet missen. Wat zijn jullie onverstandig en wat een energieverpilling!
Spannen jullie je ook zo, in voor de Jeugdactie „Onze Zonnehoek?” . . .

(Idee uit het leerlingenblad van het Svendborg-gymnasium)

ZENDING.

Overgenomen uit :
„Bladzijden uit mijn dagboek”,
door Wilford Woodruff.

Daar hij er niet in kon slagen de man wakker te krijgen, schudt Wilford Woodruff hem stevig bij de schouder.

De verzekering, dat zij vrienden zijn, stelt de man gerust.

Wij zouden graag wat eten hebben en dan slapen.

U kunt op de grond gaan liggen, zoals ik ook doe. Mijn geweer zal morgen voor voedsel zorgen.

De zendingen komen tot de ontdekking, dat de man behoort tot de bende, die de heiligen uit Jackson County hebben verdreven.

WILFORD WOODRUFF'S EERSTE

Speciaal verteld en getekend voor de jeugd.

Overgenomen uit: „The Children's Friend“.

ZENDING.

Overgenomen uit :
„Bladzijden uit mijn dagboek”,
door Wilford Woodruff.

Zij komen te weten, dat Benson eveneens tot de bende behoort, die de heiligen uit Jackson County verdreef.

Terwijl zij een stevig ontbijt nuttigen beschimpt hun gastheer de Mormonen. Als zij gegeten hebben verlaten zij het huis.

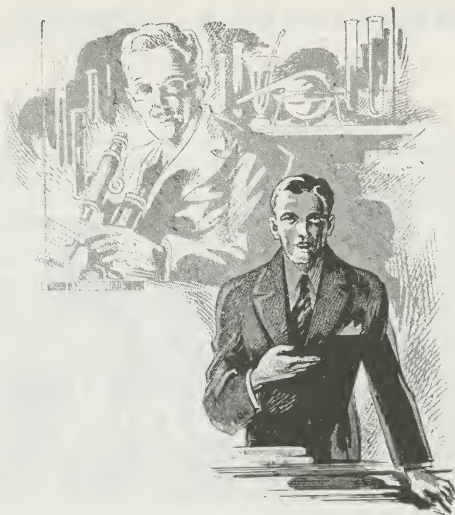

Zij trekken verder in het gebied van de Arkansas.

Zij komen aan een beek, die door de regens gewassen is tot een wilde stroom. Men waarschuwt hen niet te proberen over te steken.

Alcohol ALS MEDICIJN

*

Zeer dikwijls worden wij herinnerd aan het feit, dat wij leven in een verlichte eeuw. Doch ondanks deze „verlichtheid”, waarop wij prat gaan, zijn er heden nog zeer veel mensen, die geloven, dat alcohol een medicijn is en het gebruik er van de pijnen van verschillende ziekten verlicht.

In een bulletin, in 1939 uitgegeven door het Utah State Depart-

ment of Public Instruction, waarin verschillende suggesties gegeven worden betreffende de gevolgen van alcohol, tabak en andere narcotische middelen, wordt dit onderwerp uitvoerig besproken. Onder andere brengt het de volgende feiten aan het licht:

„Sedert alcohol aan de mens bekend werd, is hij als medicijn gebruikt. In vroeger tijden vond

men, dat de pijnen der zieken verminderden als zij alcohol gebruikten, waarna een zeker gevoel van welbehagen volgde. Sindsdien heeft men kunnen bewijzen, dat dergelijke gevoelens niet juist waren en dat de zieke even lang ziek bleef als hij, die geen alcohol gebruikte. De alcohol werkte als een verdovend middel, doch genas de patiënt niet.

„Het gebruik van alcohol als medicijn tegen slangenbeten is een lang ingeburgerde gewoonte. Emerson heeft aangetoond, dat dit gebruik niet alleen weinig uitwerking heeft, doch zelfs meer schade veroorzaakt dan goed doet.”

(Dr. Haven Emerson, schrijver van „Alcohol and Narcotic Drugs, an Urgent Problem in Health Education,” geschreven voor bovengenoemde instelling).

Het bulletin gaat voort:

„Een verklaring van een leidende Amerikaanse dokter luidt: „Het gebruik van alcoholhoudende dranken, zoals dit in het verleden bestond, is niet meer nodig, want betere therapeutische middelen zijn er voor in de plaats gekomen.”

In 1917 herhaalde de American Medical Association wat zij in haar jaarboek had verklaard: „Aangezien wij geloven, dat het gebruik van alcohol schadelijk is voor de economie en het gebruik

er van in therapeutische middelen als tonicum, stimulans of voedsel geen enkele wetenschappelijke waarde heeft, is er besloten dat de American Medical Association tegen het gebruik van alcohol als geneesmiddel is en voorts dat het gebruik van alcohol als therapeutisch middel niet aangemoedigd moet worden.”

Het bulletin verklaart, dat in gevallen van longontsteking onder de patiënten, wien men alcohol te drinken gaf, meer sterfgevallen voorkwamen dan onder die patiënten, die geen alcohol hadden gebruikt. In de laatste jaren, zo verklaart het bulletin, heeft de medische wereld het gebruik van alcohol als medicijn praktisch uitgeschakeld.

Het bulletin wijst er op, dat in geval van zonnesteek, flauw vallen en andere ziekten waarschijnlijk groter schade wordt aangericht door het gebruik van alcohol als medicijn dan door de ziekte zelf. Het dringt er op aan geen alcohol als zodanig meer te gebruiken.

Dit zijn aanhalingen uit slechts één geschrift. Vele andere zouden wij U kunnen aanwijzen. In deze „verlichte eeuw” heeft zeker niemand reden te veronderstellen, dat hij of zij alcohol nodig heeft om hun of haar gezondheid te bevorderen!

(Overgenomen uit:
„The Church News.”)

Hart en Liel

Die nooit, door 't schoon bewogen,
Zijn menschelijk gemoed
Naar Godes gaarde richt;
Daar brandt niet in zijn oogen
De lamp van 't eeuwig licht.

En hij, die, de aard' vergeten,
Vereenzaamt in 't gebed,
Al de uren van den dag,
Hoe zou zijn ziele weten
Wat aarde-leed' vermag?

'k Wil iedren avond knielen,
Dat mij mijn leven lang
Die schoone gunst geschiê:...
Zoo, tusschen hart en ziele,
Wat lieve harmonie!

Want menigmaal mij smertte
De ziekelijke lijn.
In 't wezenloos profiel,
Van zielen zonder herte,
Van herten zonder ziel...

Alice Nahon.

WAAR *Liefde* WOONT

DOOR ALICE WHITSON NORTON.

*

Op de hoek van Gay Street en Mulberry Avenue was een bloemenwinkel. Deze winkel deed op deze plaats even vreemd aan als een paradijsvogel gedaan zou hebben op de markt van een drukke, lawaaiige stad.

Het was maar een kleine zaak, doch de etalageruiten waren zo glanzend schoon, het was er binnen zo vlekkeloos, en zo vriendelijk was het oude echtpaar, dat de zaak dreef, dat men geneigd was het winkeltje in zijn verbeelding te zien als een heel grote zaak.

Het had voor het eerst mijn aandacht getrokken, toen ik er voorbij reed in een autobus, die door Gay Street naar een verafgelegen district reed. Hoe dikwijls ik er daarna ook langs kwam, nimmer vergat ik een blik te werpen op de kleine winkel. Toen ik op een dag weer in de straat kwam,

kon ik niet nalaten naar binnen te gaan om wat bloemen te kopen van het oude paartje. Daarna kocht ik er regelmatig.

Op die eerste dag vernam ik, dat het echtpaar afhankelijk was van het inkomen, dat de zaak opleverde. Het was niet zo'n gemakkelijke taak op hun leeftijd een broodwinning te maken van de verkoop van zelf gekweekte bloemen. Het had niet in hun bedoeling gelegen zelf hun bloemen te kweken, toen zij de winkel openden en een kleine tuin begonnen. Ohh, nee! Toen de winkel geopend en de kleine tuin aangelegd werd, hadden zij twee flinke jongens met vlugge en bereidwillige handen, die het zware werk verrichtten. Toen kwam de eerste wereldoorlog en de dappere jongens marcheerden af, ieder met een anjelier in zijn knoopsgat — en dat was het laatste beeld, hetwelk de ouders van hun zoons behielden.

Toen hun namen voorkwamen op de lijst van vermisten na de bloedige strijd aan het Argonne-front, vonden de eigenaars van de kleine winkel troost voor hun gewonde harten in de aarde, die de bloemen voortbracht, welke zij in hun kleine zaak verkochten. Zij kwamen niet in opstand tegen het lot, noch liepen zij rond met lange, bedroefde gezichten. Hun zoons waren voor een grote zaak

uitgetrokken naar het Westen en de eigenaars van de winkel moesten verder leven.

Jarenlang stonden zij op met het kriecken van de dag. Zij plantten en wieden. Zij sneden met zorg de bloemen en schikten ze in kleurige boeketten, welke in hun winkel werden verkocht. En tot ver in de nacht kon men het licht zien bewegen over het vruchtbare stuk tuin achter de winkel. Doch op zekere dag miste ik het oude paar en nieuwsgierigheid, vermengd met oprechte belangstelling, deed mij de winkel binnengaan om bloemen te kopen, die ik eigenlijk niet nodig had. De „vrouw“ was ziek, erg ziek, vertelde mij de nieuwe verkoper. Er was geen geld om een verpleegster in dienst te nemen, daarom bleef de oude man thuis om haar te verzorgen. Deze nieuwe man had nu de winkel gehuurd.

Na verloop van tijd begon de winkel er minder helder uit te zien. De vensters werden stoffig, de bloemen verwelkten in hun vazen en de kopers, die gewoon waren zich hier van verse bloemen te voorzien, gingen nu elders. Ten slotte ontdekte ik op een morgen, voorbijrijdend in mijn bus, dat de winkel gesloten was en er op de deur een kaart was aangebracht: „Te huur.“

Die kaart stak mij in het hart en bracht mijn voeten in actie. Enige uren later klopte ik op de deur van het huisje, dat voor de totaal verwaarloosde bloementuin, enige huizenblokken van de bloemenwinkel verwijderd, stond. Toen hij de deur voor mij opende zag ik aan Tolly's gezicht, dat het niet goed ging, doch hij glimlachte dapper.

„Zeg haar niet,“ waarschuwde hij mij met een wenk naar de kamer, waar zijn vrouw lag, „dat de winkel gesloten is. Het zou haar hart breken — en dat kan ik niet verdragen —.“

Ik knikte toestemmend en volgde de man in een donker gemaakte kamer.

„Zo ben ik het niet gewoon, Miss Ellen,“ murmelde mevr. Tolly. „Ik ben erg ziek geweest en de koorts werkte uit op mijn ogen. De mogelijkheid bestaat, dat ik blind wordt — en,“ haar stem haperde even, „ik — kan misschien nooit meer lopen.“

„Oh, maar dat is zulk een dwaas gepraat,“ glimlachte de oude man. „Het is alleen maar een kwestie van tijd, dan kan zij weer zien en lopen. En waarom moet zij zich zorgen maken, nu onze zaak het zo goed doet?“

„Ja, zij moet zich geen zorgen maken,“ trooste ik, met in mijn hart grote bewondering voor de moed van de oude man.

„Op de een of andere manier,“ vervolgde hij, „zal de oude Tolly wel in staat zijn bloemen te kweken en te verkopen en zo voor de vrouw te zorgen.“

Een vereelde hand greep de mijne en ik zag neer op de stevig verbonden ogen van Tolly's vrouw. „Waar liefde woont, miss Ellen,“ zei zij zacht, „kan geloof wonderen verrichten. Mijn man is altijd zo geweest. Zijn geloof is groot en zijn liefde wondervol. Vijftig jaren,“ ging zij voort, „hebben wij te zamen geleefd en naast elkaar gewerkt, één in gedachten en streven. Nu ben ik ziek en moet hij de lasten alleen dragen.“

„Een man,“ wist ik uit te brengen, „wordt verondersteld de

sterkere te zijn en ik weet zeker, dat meneer Tolly er in zal slagen voor u te blijven zorgen."

„Alleen met de bloemen," antwoordde zij kalm, „is mijn Tolly in staat voor ons beiden een bestaan te verdienen en ik ben zo blij, dat hij de winkel nog steeds heeft. Denk er aan de ruiten helder te houden, Tolly," besloot zij met een glimlach.

Enige weken later hoorde ik, dat mevr. Tolly nimmer meer zou kunnen lopen, maar dat zij wel weer zou kunnen zien. Dat was iets, waarop wij nauwelijks hadden durven hopen. Doch dat zij niet meer zou kunnen lopen, stelde ons voor een ander probleem: er moest een rolstoel worden aangeschaft, maar op welke manier? „U kunt niet begrijpen, Miss Ellen," fluisterde Tolly, toen wij deze ontdekking deden, „hoe het er in mijn hart uitziet, dat ik geen stoel voor haar kan kopen. Zij heeft er geen idee van dat al ons geld op is en de winkel niet meer gaat. Wat moet ik doen?"

„Het komt er niet op aan wát u zult doen, meneer Tolly," antwoordde ik, „maar wat u kunt doen."

„Ik heb eens mijn brood verdiend met het verkopen van potloden en schoenveters langs de huizen," antwoordde hij met een flauwe glimlach. „Maar dat mag zij nooit weten, miss Ellen, maar misschien kan ik het weer doen. Als ik vroeg wegga en laat thuis kom zal zij denken, dat ik in onze tuin aan het werk ben."

„Ja," antwoordde ik, „ik zie iets, wat ik nog nooit heb meege maakt: wat ware liefde allemaal doet."

Daarna bezocht ik het kleine huis vaker en luisterde met oprechte

vreugde naar de verhalen, die mevr. Tolly vertelde over het succes, hetwelk haar echtgenoot alleen in de bloemenwinkel had. „Iedere avond," vertelde zij, „brengt hij een bloem voor mij mede. En sedert hij de tuin alleen bewerkt kweekt hij prachtige nieuwe bloemen."

Dat hij deze prachtige nieuwe bloemen kocht van het geld, verdiend met de verkoop van potloden en veters kwam niet over mijn lippen. Het was Tolly's manier — en niet de mijne — om zijn vrouw gelukkig te doen zijn. Na verloop van tijd werd de rolstoel werkelijkheid en in wonderbaarlijk korte tijd bewoog mevr. Tolly zich door het huisje met een verrassende snelheid. En wat zij in die rolstoel leerde te doen, zou menige gezonde vrouw beschaamd maken. Het kleine huis kreeg zijn opgewekte atmosfeer terug, stoffigheid maakte plaats voor stralende helderheid en glanzende meubels. Een sfeer van rust en vrede hing over de kamers, en wel in zulk een mate, dat ik bij ieder bezoek langer bleef.

Vreemde, kruidige geuren dreven mij vaak tegemoet wanneer ik de deur opende. Spoedig kwam ik tot de ontdekking, dat de invalide dan bezig was heerlijke schoteltjes voor haar echtgenoot klaar te maken.

„Zij speelt het klaar ze uit bijna niets te bereiden," lichtte de oude man mij in, toen ik de rijke geur opsnoof van een warme cake. „Maar hij brengt dat „bijna niets" in wat ik nodig heb om de cake van te maken," viel de vrouw in, „en daarom ben ik zo gelukkig — dat ik weet, dat mijn Tolly bloemen kan kweken en verkopen," vervolgde zij peinzend.

„precies alsof ik hem nog altijd help. Het geeft mij de moed om alles te dragen, Miss Ellen.“

Een dringende aangelegenheid riep mij weg uit de stad en in drie maanden kon ik het echtpaar niet bezoeken. Doch na mijn terugkeer greep ik de eerste de beste gelegenheid aan om mevr. Tolly te bezoeken.

Dat Tolly zijn geheim bewaard en haar nog steeds de benodigdheden des levens kon geven, wist ik bij mijn eerste blik door de kamer. De vazen op de schoorsteen en de tafel waren gevuld met verse bloemen, terwijl de heerlijkste geuren door de kamer zweefden.

„Wat gaat u nu doen?“ vroeg ik, toen ik op het punt stond weg te gaan.

„U denkt toch niet dat ik hier met mijn handen in de schoot zal zitten en mijn Tolly de gehele last laat torsen?“ vroeg zij zacht. „Ik begrijp het niet,“ zei ik aarzelend.

„Misschien tastte u ook in het duister, Miss Ellen,“ glimlachte zij zacht, „maar ik kwam uit mezelf tot de ontdekking, dat Tolly de winkel en de tuin kwijt was en ons brood verdiende door veters en potloden te verkopen. Maar ik...“ Plotseling lichtte haar gelaat op in een stralende glimlach, terwijl haar hand zich

om de mijne sloot, „kan ook mijn spel spelen. Miss Ellen,“ fluisterde zij dringend, „ik heb Tolly nooit laten merken, dat ik wist van ons verlies, doch als tijdpassering en om de dagen wat te korten maak ik de kleine cakes, die u ruikt. Die verkoop ik via de keuken.“

Zij nam een kleine, blauwe kom van de plank juist boven haar en reikte hem aan mij over. Zij glimlachte om de verrassing, die ik toonde toen mij bleek hoe zwaar de kom was.

„Dat verdiende ik in drie dagen,“ zei zij vol trots. „Negen en een halve dollar in centen en stuivers. Niet zo slecht, vindt u wel?“ vroeg ze in spanning. „En Tolly zal nooit kunnen raden, dat ik het niet alleen voor mijn plezier doe!“ Die middag zag ik Tolly op hoffelijke wijze zijn waren aanbieden op de hoek van een drukke straat, een glans van triomf op zijn gerimpeld gezicht en een twinkel in zijn ogen. Op het moment, dat ik in mijn bus stapte, zag ik hem een bloemenzaak binnengaan en een vreemde emotie bewoog mijn ziel. Eindelijk, overpeinsde ik, had ik ontdekt dat daar, waar liefde woont, opoffering zoet is en het tehuis, of dit nu een paleis of een hutje is, een plaats, waar stralende vreugde heerst.

*O mens, die uw eigen Heer niet kent, vanwaar uw trots?
Leg al uw kennis af: woorden alleen zullen u nimmer tot
Hem brengen.*

Kabir

NIEUW LICHT OP DE GROTE AFVAL.

(Vervolg van blz. 291).
 natuur (verzen 8, 10, 12, 16, 23).
 Het gedeelte van de tekst, hetwelk ik speciaal in gedachten heb, is te vinden in de verzen 17 en 18. Letterlijk vertaald luidt deze passage:

„Doch herinnert gij u, mijn geliefden, de woorden, welke tevoren gesproken werden door de Apostelen van onzen Heer Jezus Christus;

„Zij zeiden tot u: „In de laatste tijd (of bij het afsluiten van een periode) zullen er spotters zijn, die naar hun goddeloze begeerlijkheden wandelen zullen.”

(Vertaling van de schrijver).

Ik heb de woorden, waarop speciaal de aandacht moet worden gericht, schuin laten drukken. Wat wordt er bedoeld met „in de laatste tijd”? Natuurlijk hetzelfde wat Johannes bedoelde in zijn brief, n.l. dat de laatste ure of periode van goddelijke autoriteit in de vroegere christelijke Kerk nabij was. Judas gaat voort de mensen, waarover hij het had, te beschrijven als degenen, „die zich afscheiden (d.w.z. die zich van de Kerk afzonderen of scheuring veroorzaken, waardoor zij blijken niet de geest van het evangelie te bezitten), wereldse mensen, ontbloeit van de Geest,” zoals de nieuwe herziene uitgave van het Nieuwe Testament luidt. 3. De Openbaringen van Johannes wijzen er op, dat zelfs de getrouwste vertakkingen van de Kerk het in Johannes tijd moeilijk vonden trouw te blijven aan het geloof. Dit blijkt uit de volgende voorbeelden:

(a) Betreffende de Kerk te Efeze:

„Ik weet uwe werken, en uwen arbeid, en uwe lijdzaamheid, en dat gij de kwaden niet kunt dragen; en dat gij beproefd hebt degenen, die uitgeven, dat zij apostelen zijn, en zij

zijn het niet; en hebt ze leugenaars bevonden;

„En gij hebt verdragen, en hebt geduld; en gij hebt om Mijns Naams wil gearbeid, en zijt niet moede geworden.

„Maar Ik heb tegen u, dat gij uwe eerste liefde hebt verlaten.

„Gedenk dan, waarvan gij uitgevallen zijt, en bekeer u, en doe de eerste werken; en zoo niet, Ik zal u haastelijk bijkomen, en zal uwen kandelaar van zijnen plaats weren, indien gij u niet bekeert.” Openb. 2 : 2-5.

Uit deze teksten kan de lezer opmaken, dat er in de Kerk mannen rondgingen, die zich uitgaven voor apostelen. Hoewel in dit geval de gemeente te Efeze de vinger op hen wist te leggen als bedriegers en leugenaars, moeten wij toch de toestand hoogst ernstig zien, wel in het bijzonder als wij ons herinneren, dat Johannes de Kerk er van beschuldigde „de eerste liefde” te hebben verlaten. Wat wordt hiermede bedoeld? Sommige uitstekend onderlegde geleerden verschillen grotelijks in hun uitleg van deze uitdrukking. Met het oog op de woorden, welke er onmiddellijk op volgen: „Gedenk dan, waarvan gij uitgevallen zijt, en bekeer u,” moet ik tot de conclusie komen, dat de Kerk te Efeze in een niet al te schitterende geestelijke toestand verkeerde. Dat de Kerk haar „eerste liefde” zou verliezen of verlaten is niet meer dan een Oosterse beeldspraak, welke de gespannen verhouding tekent tussen de leden en God, Wie eens al hun liefde en eerbied toebehoorde. In het Boek Jeremia vindt u hetzelfde begrip. Daar herinnert de Heer de Kinderen Israëls aan hun eerste liefde voor Hem:

„Ik gedenk der weldadigheid uwer jeugd, der liefde uwer ondertrouw,

toen gij Mij nāwandeldet in de woestijn, in onbezaaid land.”

Jer. 2 : 2.

Toen Johannes de Kerk aanmaande haar „eerste werken” te doen, schijnt hij het feit in gedachten te hebben gehad, dat de mensen in zulk een ernstige geestelijke toestand verkeerden, dat het nodig was, dat zij alle zielsreinigende en goede werken zouden verrichten, welke zij verricht hadden toen zij pas tot de Kerk toetraden.

(b) Betreffende de Kerken te Smyrna en Pergamos:

Zie hoe de schrijver met betrekking tot de Kerk van Smyrna het heeft over de „lastering dergenen, die zeggen, dat zij Joden zijn, en het niet zijn, maar zijn eene synagoge des Satans”. Hoewel de Kerk ook in deze plaats haar getrouwen had, zou „de duivel” sommigen hunner in de gevangenis werpen (2 : 9, 10). Pergamos wordt de plaats genoemd, waar „Satan zijn zetel heeft”.¹⁾ Ook hier bezat de Kerk getrouwen, doch sommige leden maakten zich schuldig aan het onderrichten van de leer van Balaām of de leer der Nikolaieten²⁾ (2 : 13-15).

(c) Betreffende de Kerken te Thyatire, Sardis, Filadelfia en Laodicéa:

In Thyatire schijnt onzedelijkheid de voornaamste zonde te zijn geweest (2 : 20-23), terwijl de Kerk te Sardis er van beschuldigd wordt praktisch dood te zijn. Hoofdstuk 3, vers 1 luidt: „Ik weet uwe werken, dat gij den naam hebt, dat gij leeft, en gij

zijn dood.” Vers 4 schijnt de nadruk op dit feit te leggen: „Doch gij hebt *eenige weinige* (schuine druk van mij) namen ook te Sardis, die hunne kleederen niet bevlekt hebben...” De schrikwekkende intrede van de afval kon niet duidelijker worden geïllustreerd. Van de Kerk in Filadelfia wordt gezegd, dat zij „kleine kracht heeft, en gij hebt Mijne woord bewaard, en hebt Mijnen Naam niet verloochend” (3 : 8). Wat wil deze aanhaling anders zeggen dan dat de naam des Heren door de gehele Kerk werd verloochend? Ten slotte legt de toestand van de Kerk te Laodicéa nadruk op het feit, hetwelk ik hier aan het licht wil stellen, n.l. dat de Kerk in die tijd zeer zwak stond en haar innerlijke geestelijke kracht praktisch verdwenen was, daar de meesten der Apostelen heengegaan waren en met hen de autoriteit was verdwenen. Johannes de Openbaarder stond alleen en hij was niet in staat de geweldige stromingen van het kwade het hoofd te bieden, die zowel in als buiten de Kerk tegen haar aangevoerd werden. De mogelijkheid bestaat, dat Johannes kort nadien verboden werd nog verder te prediken tegen dat boze geslacht, zoals ook de drie Apostelen en Mormon van de Nephietische Kerk verboden werd te prediken tegen de boze inwoners van het Amerikaanse halfronnd (Mormon 1 : 16, 17). De overeenkomst is een nadere beschouwing waard. De vertaling van Professor Weymouth van hoofdstuk 3, verzen

1) Pergamos (beter: Pergamum) was de hoofdzetel van de keizer-aanbidding in de provincie Azië en deze werd beschouwd als de ergste vijand van het christendom.

2) De Nicolaieten scheidden de ethiek van de godsdienst en huldigden de opvatting, dat de handelwijze er weinig toe deed, indien men maar de juiste geloofsopvattingen had.

15 tot 17 onthult zeer duidelijk de treurige toestand, waarin de Kerk te Laodicéa verkeerde:

„...Ik weet uwe werken, dat gij noch koud, noch heet zijt; ik wilde dat gij koud waart of heet! Zo dan, omdat gij noch koud zijt, noch heet, *Ik zal u uit Mijnen mond spuwen*, (schuine druk van de schrijver). Gij zegt: ik ben rijk en heb rijkdom verzameld en heb aan niets gebrek; en gij weet niet, dat gij zijt ellendig, en jammerlijk, en arm, en blind, en naakt.”

Ik ben zo vrij te concluderen, dat een zorgvuldige studie van de woorden van Johannes, gericht aan de zeven Kerken, de indruk wekken, dat, hoewel tegen het einde van de eerste eeuw in de gemeenten van de Christelijke Kerk nog wel enige getrouwe zielen te vinden waren, over het algemeen de Kerk in een wanhopige toestand verkeerde. Het was inderdaad de „laatste ure”. 4. Zelfs al veel eerder had de Apostel Paulus de nadering van een grote afval van de Kerk voorspeld. Men zal zich herinneren dat toen hij de ouderlingen van de Kerk te Efeze op zijn reis naar Jeruzalem te Miletus ontmoette, hij deze ernstig waarschuwde:

„Want dit weet ik, dat na mijn vertrek zware wolven tot u inkomen zullen, die de kudde niet sparen. En uit uzelfen zullen mannen opstaan, sprekende verkeerde dingen, om de discipelen af te trekken achter zich.

Daarom waakt, en gedenkt, dat ik drie jaren lang, nacht en dag, niet opgehouden heb een iegelijk met tranen te vermanen.”

Hand. 20 : 29-31.

Hier spreekt Paulus van een toestand, welke in de toekomst in de Kerk te Efeze zou ontstaan. Wij hebben reeds gezien dat wat te Efeze zou gebeuren, algemeen in de Kerk heerste ten tijde van Johannes' vermaningen aan de zeven Kerken in Azië. Bovendien

behoorden bepaalde mannen, zoals die welke door Paulus werden beschreven en die „de discipelen achter zich zouden trekken”, onder degenen, die daadwerkelijk tot de uiteindelijke val van de Kerk bijdroegen en die het holle omhulsel bleven leiden, hetwelk ook daarna nog de Christelijke Kerk werd genoemd.

Paulus' tweede brief aan de Thessalonicensen is indrukwekkend vanwege het getuigenis, hetwelk deze bevat betreffende de op handen zijnde tijd van grote afval van de Kerk. Men zal zich herinneren, dat een van de beweegredenen tot het schrijven van de brief was de Heiligen in Thessalonië er van te overtuigen, dat de tweede komst van Christus niet nabij was, noch dat Hij zou komen alvorens een grote godsdienstige opstand of afval zou plaats hebben gehad. Zoals de vertaler van het Nieuwe Testament, Professor Weymouth, verklaart waarschuwde Paulus hen in zijn eerste epistel voor de *plotselinge* komst van Christus (1 Thess. 5 : 1-11). Dit woord *plotseling* was op verkeerde wijze uitgelegd als *onmiddelijk*, een fout, welke nu door de Apostel recht gezet wordt. Dit zijn Paulus' woorden volgens de vertaling van Weymouth:

„Nu wat betreft de komst van onzen Heer Jezus Christus, en onze vergadering tot Hem, bidden wij u dat gij niet haastelijk bewogen wordt van verstand, of verschrikt, noch door geest, noch door woord, noch door zendbrief, als van ons geschreven, alsof de dag van Christus aanstaande ware. Dat u niemand verleide op eenigerlei wijze; want die komt niet, *tenzij dat eerst de afval gekomen zij* (schuine druk van mij), en verschenen is de mensch der zonde, de zoon des verderfs, die zich tegenstelt en verheft boven al wat

„De Ster”

God genaamd, of als God geëerd wordt, alzoo dat hij in den tempel Gods als een God zal zitten, zichzelf vertoonende, dat hij God is.”
II Thess. 2 : 1-4.

Professor Charles J. Callan, een Katholieke geleerde, geeft het volgende commentaar op deze teksten in zijn uitstekend tweedelig werk: „De Epistels van Paulus”:

„Dat de hier genoemde „opstand” of *afval* een te kort schieten ten opzichte van God of een godsdienstige afval betekent, daarover zijn St. Thomas en alle moderne uitleggers het eens. Zij behoort tot de eerste der gebeurtenissen, die vooraf zullen gaan aan de Parousia (de tweede komst)... Het gebruik van het bepaalde lidwoord voor „opstand” (hij gebruikt hier het Griekse woord voor opstand of afval) toont aan, dat de Apostel een bepaalde afval in godsdienstig opzicht bedoelde, welke zijn lezers welbekend was: „Want velen zullen in Mijnen naam komen en zeggen: Ik ben de Christus”, en zij zullen velen verleiden, enz.”

Matt. XXIV : 5.

Het is duidelijk, dat Paulus zijn lezers waarschuwde tegen de komst van „de mensch der zonde” en andere boze invloeden, die zich tegen de Kerk zouden keren, doch hij zeide hen eveneens, dat deze invloeden tegen gehouden of in bedwang gehouden zouden worden tot een „bepaalde tijd”, een *tijd, welke gelijk staat met Johannes’ „laatste ure”*:

„Gedenkt gij niet, dat ik, nog bij u zijnde, u deze dingen gezegd heb? En nu weet gij wat hem wederhoudt, opdat hij geopenbaard worde in zijnen *eigen tijd*. Want de ongerechtigheid is reeds in het verborgene aan het werk (schuine druk van mij); doch slechts in het verborgene tot de man, die het nu wederhoudt, verwijderd is, en alsdan zal de ongerechtige geopenbaard worden, denwelken de Heere verdoen zal met de adem Zijner mond en overweldigen door

de manifestatie van Zijn aanwezigheid.”

II Thess. 2 : 5-8.
(Vertaling Weymouth).

Wij weten niet wie de Apostel bedoelde met degene, die de mens der zonde weerhoudt of in bedwang houdt. Deze verzen (6 en 7) zijn niet duidelijk voor ons, omdat Paulus als vanzelf sprekend aanneemt, dat zijn lezers bekend zijn met de instructies, welke hij hen eens omtrent dit punt gegeven had. Het zou zeer belangwekkend zijn nu te weten, welke man of macht de invloeden van den boze (de Antichrist) er van weerhield op een vroeger tijdstip dan het bekende de Kerk omver te werpen. Mijn veronderstelling is dat de een of andere sterke, geestelijk aangelegde mens in de Kerk die macht uitoefende tot de tijd, dat de Heer toestond hem te verwijderen of te doden. Toen de Heer toestond dat deze macht werd verwijderd, was de „laatste ure” van de goddelijke autoriteit van de Kerk gekomen, want Paulus zegt:

„De verschijning van de onrechtvaardige zal gepaard gaan met alle soorten van wonderen en teekenen en misleidende mirakels — want zo werkt Satan — en door alle soorten van verleiding voor hen, die op de weg naar verdoeming zijn, omdat zij de liefde voor de waarheid niet hadden, waardoor zij gered hadden kunnen worden. En om deze reden zendt God hen een fatale misleiding, zodat zij in de leugen zullen geloven; opdat allen geoordeeld mogen worden, die de waarheid niet geloofd hebben, maar een welbehagen hebben gehad in ongerechtigheid.”

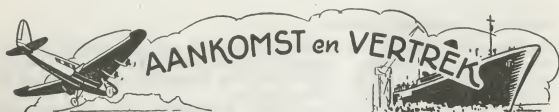
II Thess. 2 : 9-12.
(Vertaling Weymouth).

In overeenstemming met Paulus’ voorspellingen werden „fatale ketterijen” (II Petrus 2 : 1,

Weymouth) op listige wijze in de Kerk gebracht en waren oorzaak van haar val. De Kerk „vluchtte in de wildernis” (Openb. 12 : 6); welk feit het noodzakelijk maakte, dat in het laatste der dagen de goddelijke macht en autoriteit werden hersteld, die zij eens bezat. Ook deze herstelling zag Johannes de Geliefde, toen hij schreef:

„En ik zag eenen anderen Engel, vliegende in het midden des hemels, en hij had het eeuwige Evangelie, om te verkondigen aan dengenen, die op de aarde wonen, en aan alle natie, en geslacht, en taal, en volk.
„Zeggende met eene groote stem: Vreest God, en geeft Hem heerlijkheid, want de ure Zijns oordeels is gekomen; en aanbidt Hem, Die den hemel, en de aarde, en de zee, en de fonteinen der wateren gemaakt heeft.”

Openb. 14 : 6, 7.

OVERPLAATSINGEN.

Op 26 September j.l. werden de navolgende overplaatsingen bekend gemaakt: William Ch. Marz van Arnhem naar Mechelen, België (als gemeentepresident); Norman E. King van Utrecht naar Dordrecht; Jay Don Wardle van Leeuwarden naar Arnhem; Kenneth A. Bement van Zutphen naar Rotterdam N. (als gemeente-president).

VERTROKKEN

Op 19 September j.l. vertrokken uit de gemeente Gouda naar Amerika: Jacobus van Wensveen; Aletta van Wensveen-Broer; Paulina A. en Hendrika van Wensveen. Op dezelfde datum vertrok uit de gemeente Hilversum: Carla A. Weneker. Op onbekende datum vertrokken in de maand September uit de gemeente Arnhem: Lambertus Chr., Jacob, Gradus en Sebilla G. van Ekelenburg. Op eveneens onbekende datum vertrok uit de gemeente Amsterdam: Nicolaas Ebell.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

DOOPDIENSTEN.

Op 13 Augustus j.l. werden te Apeldoorn gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Pieter H. Vels en Johanna M. W. Vels-Stolk uit Ede. Uit Apeldoorn werden gedoopt: August H. Veltman en Johannes Boks.

INGEZEGEND.

Op 4 Juni j.l. werd te Arnhem ingezegend: Theo Westerhoff, zoon van Theodorus G. Westerhoff en Johanna R. A. Kremer.

Op 2 Juli j.l. werd eveneens te Arnhem ingezegend: Harmina Johanna Rensina Westerhoff, dochter van Cornelis H. Westerhoff en Margaretha Reinders.

Op 1 October j.l. werden te Amsterdam Z. ingezegend: Rudi Jeanette, Jacob en Bob Dijkgraaf, dochter en zoons van Jacob Dijkgraaf en Elise H. v. Ooyen.

Op dezelfde datum werd te Zutphen ingezegend: Maria Johanna Aalderink, dochter van Martinus J. Aalderink en Gerdina J. v. Engelen.

GEORDEND.

Op 1 October j.l. werd te Rotterdam Z. Marinus van Blankenstein tot Leraar geordend, terwijl Teunis J. v. d. Berg tot Priester werd geordend.

GEHUWD.

Op 28 Juni j.l. werd te Arnhem het huwelijk voltrokken van Arie Planken en Annie C. v. Wessel.

Op 15 September j.l. werd te Amsterdam Z. het huwelijk voltrokken van Jacob S. Schot en Johanna Gosman.

Beide paren wensen wij Gods beste zegen toe op hun verdere levensweg.

SPECIALE GEBEURTENISSEN.

Uit Apeldoorn ontvingen wij bericht van een zeer geslaagde ouderavond, door het Jeugdwerk dier gemeente aangeboden aan de ouders. Het was een prettige en leerzame avond, die voor de ouders zeker een aansporing zal zijn geweest hun kinderen naar het Jeugdwerk te blijven zenden.

Tevens werd door de Apeldoornse Z.H.V. de jaarlijkse bazar gehouden, welke met de openingsavond van de O.O.V. werd samengevoegd. Een alleszins geslaagde avond, waarop vele van de werkstukken der zusters werden verkocht. Wat de zusters natuurlijk in een bijzondere goede stemming bracht, want die kleine, maar dappere Z.H.V. is nu weer rijk!

Uit de Haagse gemeente ontvingen wij het volgende verslag:

Door de Onderlinde Ontwikkelingsvereniging der Haagse gemeente werd op Donderdagavond, 28 September j.l., de gebruikelijke openingsavond gehouden. Reeds weken voor deze dag waren aanplakbiljetten opgehangen, die dit evenement aankondigden. Velen keken dan ook uit naar dit feestje, want dat is het toch. Door verscheidene O.O.V.-leden was een aantrekkelijk programma in elkaar gezet. Toen de avond dan ook aanbrak, mocht deze zich in een groot aantal belangstellenden verheugen.

Na de normale opening door gezang en gebed, ging het doek op en traden de sterren voor het voetlicht. Men zag een revue over het komende programma der O.O.V. In het kort werden de verschillende klassen aan het publiek vertoond. De Bijenkorfmeisjes, Arenleessters, M.Mannen en Studieklass gaven allen iets ten beste. Er was natuurlijk gezorgd voor de vrolijke noot en zo kon de zaal ook eens lachen. De Bijenkorfmeisjes aten zich rond aan zelfgebakken cake, de Arenleessters hadden het over langdradigheid, terwijl zij sokken stopten voor een niet nader te noemen broeder, de M.Mannen waren zielsgelukkig met een stukje „blik“ (alle eerbied voor onze mooie Wisselbeker!) en de studieklass hield een vurig debat over het alom bekende, maar toch nooit tot klaarheid gebrachte onderwerp: „Wie is het hoofd, de man of de vrouw?“

Na het vallen van het doek werd door de president der Haagse O.O.V., een korte toespraak gehouden, waarin hij allen opwakte zich bij deze belangrijke Vereniging aan te sluiten. Ook dankte de spreker de medewerkers van deze avond. Speciaal de hoofdrolspeelsters, zr. Inge Jacobs en zr. Tiny Asscheman, komt een woord van dank toe. Na sluiting van het officiële gedeelte van de avond door gebed, werd de leiding in handen gegeven van de ceremoniemeester, Oud. Gene McDaniels. Deze wist er meteen de vrolijkheid in te brengen. Onder leiding van de zendingen werden vele spelen gedaan. Er werden een aantal clubs gevormd, die elkander met vuur bestreden. Ondertussen werden ter aanvulling van de O.O.V.-kas versnaperingen verkocht, die bereid waren volgens beroemd Amerikaans recept. Aan het slot werd bekend gemaakt, dat een groepje jongelui uit Delft het hoogste aantal punten had behaald, daarom ontvingen zij allen een prijs. Opgetogen keerden de winnaars naar hun plaats terug, flink likkend aan de met zoveel moeite gewonnen lollies. Hierna gingen allen tevreden naar huis, trots op hun O.O.V.